

РЕШЕНИЕ

№ 6994

гр. София, 13.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 14.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **11411** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Ю. С. Г. - Г.", ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника адв. С., срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/20.04.2012 г., издаден от М. Т. Ф., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден в оспорената част с решение № 2440/12.10.2012 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено място].

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, в частта на отказано право на данъчен кредит в размер на 330 735,50 лв. Жалбоподателят възразява срещу извършеното от органите по приходите разграничение между J. S. G. и регистрираното в Б. място на стопанска дейност като Ю. С. Г. – Г., както и срещу изводът че са налице самостоятелни правни субекти. Излага подробни доводи, че според българското законодателство „място на стопанска дейност” не представлява отделно юридическо лице от чуждестранното ЮЛ и няма самостоятелна правосубектност, вкл. и данъчна правосубектност. Оспорен е изводът на ревизиращите органи, че посочването на немските идентификационни номера на чуждестранното дружеството в ЕАД и в счетоводни документи, е основание за отказ на данъчен кредит. Твърди се, че дружеството е изпълнило всички изисквания за възникване правото на данъчен кредит за налични активи към датата на регистрацията по ЗДДС. Иска се от съда да отмени РА в оспорената част и да присъди в полза на жалбоподателя направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция ”ОДОП” – [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата, моли съда да остави в сила оспорения ревизионен акт и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1112432/02.11.2011 г., изменена със ЗВР № 1201049/06.02.2012 г., издадени от П. Г. Г. - началник сектор в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „Ю. С. Г. - Г.” за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за отделните данъчни периоди от 27.08.2010 г. до 31.10.2010 г. Издателят на тази ЗВР е упълномощен със заповед № РД-01-6/05.01.2010 г. на директора на ТД на НАП - С.. Извършването на ревизията е възложено на М. Т. Ф. - главен инспектор по приходите - ръководител екип и Л. Н. С. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С..

Ревизионното производство е образувано в изпълнение на решение № 1890/24.10.2011 г на директора на дирекция О. С., с което е отменен ревизионен акт № [ЕГН]/10.06.2011 г., издаден от Т. В. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. и преписката е върната за извършване на нова ревизия.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1201049/21.03.2012 г., връчен на упълномощено лице на 23.03.2012 г. по електронен път. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното лице е подадено писмено възражение вх. № 1453-00- 2619/06.04.2012 г. по описа на ТД на НАП С. срещу констатациите, съдържащи се в РД.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт № [ЕГН]/20.04.2012 г., издаден от М. Т. Ф., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощена със заповед за определяне на компетентен орган № К 1201049/23.03.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията. Въз основа на констатациите в ревизионния доклад, с ревизионния акт е отказано право на ползване на данъчен кредит в общ размер на 367 294,84 лв. Предмет на оспорване в настоящото производство е РА, в частта, с която на жалбоподателя е отказано право на данъчен кредит в размер на 330 735,50 лв.

В хода на ревизията е установено, че за данъчен период 27.08. - 31.08.2010 г. ревизираното дружество е упражнило на основание чл. 74, ал. 1 от ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит за закупени или придобити по друг начин, или внесени активи по смисъла на Закона за счетоводството преди датата на регистрацията по ЗДДС, които са налични към датата на регистрацията. За целта дружеството - жалбоподател е подало опис на наличен актив - РС 140 Поликристални соларни модули с кабел, вх. № 223951000001714/02.09.2010 г. по регистъра на ТД на НАП С.. Същият е отразен в счетоводството на ревизираното лице в счетоводна сметка 302 „Материали” със стойност 1 653 677,50 лв. и начислен ДДС при придобиването с право на пълен данъчен кредит в размер на 330 735,50 лв.

Установява се, че посоченият актив е внесен с митническа декларация № 10BG002002H0065620/23.08.2010 г. от К. и е закупен от В. Т. У. N. E. R. Co., L..

За доказване придобиването на актива от ревизираното дружество са представени в хода на ревизията следните документи: заверено копие от митническа декларация №

10BG002002H0065620/23.08.2010 г. (л. 285) за внос от К. на соларните модули, с посочен вносител J. S. G., Е. алле 1, 55286, В., Г. и износител В. Т. У. N. Е. R. Со., L., К.; заверено копие от фактура, издадена от В. Т. У. N. Е. R. Со., L., К. за доставка на поликристални соларни модули с получател J. S. G., Е. алле 1, 55286, В., Г.; международна товарителница. Представено е удостоверение за доставка, издадено от [фирма] на 28.02.2011 г., в което е удостоверено, че 5 броя контейнери (индивидуализирани чрез посочване на номерата им) са доставени на 24.08.2010 г. на крайния получател на доставката на адрес: Соларен парк, [населено място].

Установява се от представеното пред съда удостоверение от регистър Булстат, Агенция по вписванията, както и от доказателствата, събрани в хода на ревизията, че Ю. С. Г. - Г. (J. S. G.) е регистрирано в Р Б. на 10.02.2010 г. като чуждестранно юридическо лице J. S. G., регистрирано в Г..

Установено е в хода на ревизията, че основната дейност на J. S. G. е свързана с изграждането на фотоволтаични електрически централи за български клиенти и по-конкретно за [фирма].

Ревизираното дружество е подало заявление за регистрация по ЗДДС вх. № 223911000018392/13.08.2010 г. по регистъра на ТД на НАП С. и на основание чл. 100, ал. 1 от с.з. същото е регистрирано по ЗДДС, считано от 27.08.2010 г.

Ревизиращите органи са приели, че тъй като получател по ЕАД е J. S. G., то това именно е дружеството, осъществило внос на стоки на територията на страната по смисъла на чл. 16 от ЗДДС и същото е вносител по смисъла на § 1, т. 38 от ДР на ЗДДС. Формулиран е извод, че ревизираното лице „Ю. С. Г. - Г.“ ЧЛ към датата на специалната си регистрация по ЗДДС не притежава документ, в който да е вписан като получател по доставките от внос по ЕАД, поради което не е изпълнено условието по чл. 74, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 71, т. 3 от ЗДДС. Прието е също, че към датата на регистрацията си по ЗДДС „Ю. С. Г. - Г.“ ЧЛ не притежава данъчен документ, издаден от J. S. G. доказващ наличие на доставка на стока, поради което не е изпълнено условието по чл. 71, т. 1 и т. 2 във вр. чл. 74, ал. 2, т. 1 от ЗДДС. На следващо място е прието, че към датата на регистрацията на жалбоподателя по ЗДДС стоките, по които се претендира право на данъчен кредит, не са придобити и не са налични.

Р. акт е връчен на упълномощен представител на ревизираното дружество на 20.04.2012 г. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „О.“ – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП - С. град на 04.05.2012 г. Между страните е сключено споразумение по чл. 156, ал.7 ДОПК, с което срокът за произнасяне е удължен до 2 месеца, считано от датата на изтичане на законоустановения срок по чл. 155, ал.1 от ДОПК. С решение № 2440/12.10.2012 г., постановено при условията на чл. 156, ал. 6 от ДОПК, директорът на дирекция „О.“ – С. е отменил РА, в частта на установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди 01.09. – 30.09.2010 г. и 01.10.-31.10.2010 г. и е потвърдил ревизионния акт в останалата част, която се оспорва от жалбоподателя в настоящото производство.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните

разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К 1201049/23.03.2012 г., издадена от П. Г. Г. – началник сектор „Ревизии” Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., М. Т. Ф., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., е определена за компетентен орган по издаване РА на „Ю. С. Г. - Г.". Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. При издаването на оспорения РА не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да водят до неговата отмяна.

Между страните по делото не е налице спор по фактите. Спорният въпрос е правен и касае правото на жалбоподателя да приспадне данъчен кредит за налични активи към датата на регистрацията по ЗДДС на основание чл. 74, ал. 1 от ЗДДС.

Въз основа на приетите по делото доказателства се установява и не се спори между страните, че за данъчен период 27.08. – 31.08.2010 г. ревизираното дружество е упражнило на основание чл. 74, ал. 1 от ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит за внесени активи преди датата на регистрацията по ЗДДС, които са налични към датата на регистрацията. Установено е по безспорен начин, че процесният актив е внесен с митническа декларация № 10BG002002H0065620/ 23.08.2010 г. и е закупен от В. Т. У. N. E. R. Co., L., а като вносител в митническата декларация е посочено J. S. G., Е. алле 1, 55286, В., Г.. Следователно не се спори между страните, че декларираните активи са придобити – внесени са, преди датата на регистрацията на жалбоподателя по ДДС.

Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице по [чл. 96](#), [97](#), [98](#), [чл. 100](#), [ал. 1 и 3](#), [чл. 102](#) или [132](#) има право на приспадане на данъчен кредит за закупените или придобитите по друг начин или внесените активи по смисъла на [Закона за счетоводството](#) преди датата на регистрацията му по този закон, които са налични към датата на регистрацията. Условието за реализиране на това право са предвидени кумулативно в ал. 2 на чл. 74 ЗДДС - налице са изискванията на [чл. 69](#) и [71](#); доставчикът е регистрирано по закона лице към датата на издаване на данъчния документ и доставката е била облагаема към тази дата; регистрационният опис по образец на наличните активи е съставен към датата на регистрацията по този закон и подаден не по-късно от 7 дни от датата на регистрацията; активите са придобити от лицето до 5 години, а за недвижими вещи - до 20 години, преди датата на регистрацията по този закон. Липсата на което и да е от условията, е пречка да бъде упражнено правото на приспадане на данъчен кредит.

С ревизионния акт е констатирано, че J. S. G. е регистрирано в Г., в немския търговски регистър с номер Н. 42033. Безспорно е установено, че основната дейност на J. S. G. в Б. е свързана с изграждането на фотоволтаични електрически централи по договор, сключен на 10.02.2010 г. между [фирма], в качеството на клиент и Ю. С. Г. в качеството на изпълнител. Във връзка с осъществяваната от немското дружество дейност по договора, същото е регистрирано с „място на стопанска дейност” по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ДОПК в Регистър Булстат на 17.08.2010 г. Регистрацията по ЗДДС е считано от 27.08.2010 г.

Ревизиращите органи са приели, че получател по ЕАД е J. S. G., което дружеството е осъществило внос на стоки на територията на страната по смисъла на чл. 16 от ЗДДС и същото е вносител по смисъла на § 1, т. 38 от ДР на ЗДДС. Формулиран е извод, че ревизираното лице „Ю. С. Г. - Г." ЧЛ към датата на специалната си регистрация по

ЗДДС не притежава документ, в който да е вписан като получател по доставките от внос по ЕАД, поради което не е изпълнено условието по чл. 74, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 71, т. 3 от ЗДДС. Прието е също, че към датата на регистрацията си по ЗДДС „Ю. С. Г. - Г.“ ЧЛ не притежава данъчен документ, издаден от J. S. G. доказващ наличие на доставка на стока, поради което не е изпълнено условието по чл. 71, т. 1 и т. 2 във вр. чл. 74, ал. 2, т. 1 от ЗДДС. На следващо място е прието, че към датата на регистрацията на жалбоподателя по ЗДДС стоките, по които се претендира право на данъчен кредит, не са придобити и не са налични.

Изводите на ревизиращите органи противоречат на материалния закон.

Органите по приходите са направили разграничение между J. S. G. и „Ю. С. Г. - Г.“ ЧЛ, като на практика са приели, че се касае за два отделни субекта. Този извод е незаконосъобразен, като противоречащ на материалния закон и необоснован с оглед приетите в хода на ревизията безспорни доказателства относно статута на жалбоподателя. В случая се касае за чуждестранно дружество J. S. G., регистрирано в Г., което осъществява дейност на територията на Б.. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 5, б. а от Закона за регистър Булстат в регистър БУЛСТАТ се вписват чуждестранни юридически лица, които осъществяват стопанска дейност в страната, включително и чрез място на стопанска дейност или определена база или обект. По смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ДОПК "място на стопанска дейност" е определено място (собствено, наето или ползвано на друго основание), посредством което чуждестранно лице извършва цялостно или частично стопанска дейност в страната, като например: място на управление; клон; търговско представителство, регистрирано в страната; офис; кантора; ателие; завод; работилница (фабрика); магазин; склад за търговия; сервиз; монтажен обект; строителна площадка; мина; кариера; сонда; петролен или газов кладенец; извор или друг обект на извличане на природни ресурси. В хода на ревизията е установено, че J. S. G. осъществява стопанска дейност на територията на страната по договор, сключен на 10.02.2010 г. с [фирма]. Установено е по безспорен начин, че немското дружество е регистрирано в Регистър Булстат на 17.08.2010 г. с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], ул. Н. Х., № 3 А. Следователно, J. S. G. има място на стопанска дейност в страната и е регистрирано в Регистър Булстат. С вписването на немското дружество в регистъра на основание чл. 3, ал. 1, т. 5, б. а от Закона за регистър Булстат не е регистрирано отделно, самостоятелно дружество, а е извършена регистрацията на чуждестранно лице с място на стопанска дейност в Б.. Поради това, приетото от органите по приходите, че получател на процесните стоки по ЕАД и съответно техен притежател към датата на регистрацията на жалбоподателя е J. S. G., а не „Ю. С. Г. - Г.“ ЧЛ, както и че немското дружество не е издало първичен счетоводен документ за доставка на тези стоки, е изцяло неправилно. Обстоятелството дали в документите, доказващи произхода и придобиването на стоките, по които се претендира право на данъчен кредит на основание чл. 74, ал. 1 ЗДДС, е вписано J. S. G. или Ю. С. Г. – Г. е правно ирелевантно, тъй като се касае за едно чуждестранно юридическо лице, което е регистрирано в Б. чрез мястото му на стопанска дейност. Не би могло чуждестранното дружество да издаде фактура само на себе си, съответно да извърши доставка на стоки само на себе си. Поради това, следва да се приеме, че не е налице твърдяното с РА неизпълнение на чл. 71, т. 3 във вр. чл. 74, ал. 2, т. 1 от ЗДДС, тъй като дружеството притежава митническа декларация, в която е посочено като вносител и данъкът е внесен по реда на чл. 90, ал. 1 от ЗДДС. С оглед гореизложеното, разпоредбите

на чл. 71, т. 1 и т. 2 от ЗДДС в случая не намират приложение.

Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 74 възниква на датата на регистрация по този закон. За да упражни правото на приспадане на данъчен кредит за получени стоки преди регистрацията си по ЗДДС, Ю. С. Г. – Г. следва да е изпълнило изискванията на чл. 61, ал. 1 от ППЗДДС. Съгласно тази разпоредба, правото на приспадане на данъчен кредит по реда на чл. 74 от закона възниква само за налични активи към датата на регистрацията, описани в регистрационен опис по образец - приложение № 2, който е подаден не по-късно от седем дни от датата на регистрация. В случая е установено по категоричен начин, че жалбоподателят е притежавал процесните стоки преди датата на регистрацията – дружеството е получател на тези стоки по ЕАД № 10BG002002H0065620/23.08.2010 г. и активът е отразен в счетоводството на ревизираното лице в счетоводна сметка 302 „Материали“ със стойност 1 653 677,50 лв. и начислен ДДС при придобиването с право на пълен данъчен кредит в размер на 330 735,50 лв. Дружеството е подало опис на наличен актив - РС 140 Поликристални соларни модули с кабел, вх. № 223951000001714/02.09.2010 г. по регистъра на ТД на НАП С. – в срока по чл. 74, ал. 2, т. 3 от ЗДДС.

Въз основа на приетите по делото доказателства следва да се приеме, че в случая са налице всички условия предвидени в чл. 74, ал. 2 ЗДДС и чл. 61 от ППЗДДС, а именно: налице са изискванията на чл. 69 и 71; доставката е била облагаема; регистрационният опис по образец на наличните активи е съставен към датата на регистрация по този закон и подаден не по-късно от седем дни от датата на регистрация; активите са придобити от лицето до 5 години, а за недвижими вещи – до 20 години, преди датата на регистрация. Поради това следва да се приеме, че на жалбоподателя незаконосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит за стоките по опис вх. № 223951000001714/02.09.2010 г. по регистъра на ТД на НАП С., в размер на 330 735,50 лв., поради което РА следва да се отмени в тази част.

С оглед изхода на делото и направеното с жалбата искане в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноси, в размер на 50 лв. – платена държавна такса. По делото не са ангажирани доказателства за договорен и платен от дружеството-жалбоподател адвокатски хонорар на представляващия го адвокат, поради което такива разноси не следва да се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Ю. С. Г. - Г.“, ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/20.04.2012 г., издаден от М. Т. Ф., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., в оспорената част, потвърдена с решение № 2440/12.10.2012 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено място].

ОСЪЖДА дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено

място] да заплати от бюджета си на „Ю. С. Г. - Г.", ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 50 лв. (петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: